

В редицата на петте стихотворения, разглеждани тук не в светлината, а под сянката на първото от тях, „Сфинкс“ въвежда обвързането на образа на сенките с измеренията на времето и паметта. Тук те са сенки на „спомени неволни“ и „бянове омайни“. Споменът е ключов мотив и в стихотворението „В часа на синята мъгла“. Паралелизмът между това заглавие и началния стих на „Сенки“ – „на тъмна нощ часът“ – е ясно доловим. В първите стихове и на двете творби глаголът „гледам“ посочва основното действие (или състояние) на лирическият Аз. Различното при „В часа на синята мъгла“ е, че словото на лирическият Аз е отправено към точно определен адресат, който присъства в реалния свят – децата. Тях гледа лирическият Аз и на тях говори, но те не го чуват, както той не чува (макар да си представя мислено) шепота и вика на двете сенки зад бялата завеса. Нечутият или нечуваемият звук и глас са сред многото общи елементи, които пронизват анализиранията произведения.

„В часа на синята мъгла“ е стихотворението, в което идеята за преграда между две пространства, определени неопределено като „тук“ и „там“, приема най-много образни превъплъщения: към мъглата, прозореца и завесата, за които вече стана дума, трябва да се прибави и стената.

*Що иде тук – и кой отива там, – отвъд
сребровъздушните стени на кръгозора?*

Това е и единственото от петте разглеждани стихотворения, в което посоката на погледа е указана именно като „отвъд“ (в останалите е „пред“, „зад“, „изпод“, „през“). Парадоксалното внушение е, че колкото повече и различни са преградите между „тук“ и „там“, до толкова по-далече погледът се стреми да достигне. В стихотворението „В часа на синята мъгла“ той се рее около границата между живота и смъртта и сякаш ясно вижда как те „се раминават всеки час“. Но в достъпното за погледа на лирическият Аз не се крие отговор на терзаещите го въпроси „що иде тук“, „кой отива там“, „кой ще назове честта и кой позора“. Въпроси впрочем достатъчно необясними, особено последният. Защо е нужно да се пита кой ще назове честта или позора, щом те са вече назовани в самото питане на лирическият Аз?

Питането тук странно се съчетава със заявената увереност на Аза в неговото знание („Аз зная що е пек, аз зная що е буря“). Вярно, то не обхваща всичко, както знанието на сърцето в „Сфинкс“, нито е така мълчаливо, но за Аза то изчерпва цялото знание, което един човек може да натрупа през живота си. Знание, позволяващо му тъжната решителност